

שאלות ותשובות ריב"ש סימן צ"ז צח צט ק

אפי' כבולל זה דבר הרשות דמתי' דתני התם שבועה שלא חזר
נבלות וטרפות חייב מוקמינן לה התם כבולל דבר' המותרים ב
האסורי' ומשום הכי חיילא שבועה ופרדינן התם בשלמא לאו מש
כלומר דמגו דחיילא לאכשרות חיילא נמי אטרפות ולא אמרינן מושבנ
מהר סיני הוא דמ"מ אין שבועתו לבטל את המצוה אלא כן הכי מו
כלומר דאפי' דאמר שבוע' שחובל נבלות ושחוטות אע"ז דהוה כולל
כיון דלבטל את המצוה הוא הדין כבר תרגמה הרמב"ן ז"ל דהני מ
עשה דאין חומרינן לו לאדם עמוד וחטא' בידים כדי לקיים שבועתך
ואל תטעה כגון הדין דירושלמי חיילא כבולל אפי' לבטל מצוה עשה
הר"ן ז"ל בפירושו הלכות פסחים ואם כן בידון זה שקבל עליו סתם
שום אשה אלא מרעון רבקה הרי כלל בשבועתו אף הנשים שאינו מל
משום פרים ורבים כגון זקנה וקטנה חילוניות ועקרה ומגו דחיי
על אותן נשים חיילא נמי אף על הנשים שהוא מצוה עליהם מו
ואסור ליבא אותן דהוה ליה כשבע שלא יאכל בלילי הפסח לא
פירות דמגו דחיילא אפירות שהם דבר הרשות חיילא נמי אלא
וגשא שלא בריאות חל עליו הגדול כפי מה שקבל :

צט וַמָּזָה שנחמק לך מאחר שלא נתקיים התנאי דהא פ' איפייסה ונשא אשה שלא ברצונ' מה דינו אם יש ל' לנרש את רבקה ולתת לה כתובתה ואם יש לו עונש על עוברו הרם וגדוי :

[illegible]

בו הכתוב חג שבועות' יביהיו ביום שנחנה בו תורה לא פחות ולא יותר חלל
 טעמו לפי חשבונותיו ביסן מלא ואייר חסד יבא כן לעולם שהחמשים כלים
 ו' בסיון וצפ"ק דר"ה (ו') גרס' תני רב שמעיה עזרה פעמים ה' פעמים ו'
 פעמים ז' הא כילד שניהם מלאים ר"ל ניסן ואייר ה' אחד מלא ואחד חסד ו'
 שניהם חסדים ז' ט"ז ודאי זה מבורר שלא היו מקפידין שיבא שבועות לזמן
 שנחג' בו תור' ק' כ"ל לומר בשאלותיך ותחמתי שמי יצחק ב"ר ששת זל"כ :

צו שאלת מי ששדך אשה ולא נתן לה קדושין אבל כתב לה צדא"ק בערכאי הישמעאל' ועתה חזר בו המשדך ולא

רצה קדש' ולבנם' והאש' תובעת ממנו הצדא"ק והמשדך מועין שמאח
שלא כנסה לחופה ואף לא קדשה לא נתחייב בצדא"ק הדין עם מי :
הז"ל לא תקנו כחופה לאש' אלא כשנשא אשה שתקנו לבחלה
תשובה מאבות ואלמנה מהם צ"ו כחז לה צ"ו לא כחז לה אבל

לחבריה יש מחלוקת בין הרבשונים ז"ל כי יש מהם חומרי' שגם היא י"ש
בין כתב לה בין לא כ' ויש מהם חומרי' שאין לה מן הסתם אלא דוקא בשכ'
לה וכן נהגו העולם אבל בלא קדושין אין ספק שאין לה כלום וחפ' כתב לה
ש לא כתב לה אלא ע"מ לבושה והכתובה אינה עושה לא קדושין ולא נשואין
ח"י לומר ה'ד'ה"ק הכוא ומן הנראה שאין ה'ד'ה"ק כמו כתובה שהרי נגבה
הוא בערבותיהם חפ' מהיים ואם בן הכותב ד'ה"ק לאשה ולא כתב לה
כתובה עדיין יש לה עליו עיקר כתוב' שתקנו חכמים שלא תהא קלה בעיניו
להוציאה שאין נגבית אלא בנע או במיתה הבעל ולזה נראה שה'ד'ה"ק הוא
בעין חוספה על עיקר כתובה וח"כ הא קי"ל בר"א ב"ע שאפי' הכותב
כתובה וחוספ' לאשה אחר קדושין וגרשה קודם כניסתה לחופה אינה גובה
אלא העיקר ולא החוספה שלא כתב לה אלא ע"מ לבושה אין ז"ל בשדוכין
בלא קדושין שאינה גובה כלום שאין כאן חישוב כלל וגם השולח סבלנות
לאשה אחר קדושין וחזר בו וגרשה יש לה להשיב לו כל הסבלנות חוץ מ'
המאכל והמסקה ואם חזרה בה היא חוזר' הכל וחפ' המאכל והמסק' נותרו
דמיו ח"י לומר בשדוכין בלא קדושין כמו שכתוב להרמב"ם ז"ל (פ"ו מהכלות)
זכיה ומתנה' זהו ש"ל לומר בזה דין חורתנו אמנם אם יש בקהל מנהג
אחר ופשט המנהג שהוא בכלל אין כח בידי לבעלו יצחק ב"ר שישת זל"ה

תנ"ס דרבי שמואל חכים י"א

צוה שאלת יעקב נשא רחל ונולדו לו בנים ממנה לימים הלכה רחל והרשתה ליעקב לישא אשה אחרת עליה לשמשה

ולשמשו וכן עשה יעקב נשא רבקה ולא היתה ראויה להריון שהיתה בעלת שנים בת כ' שנה ויותר לימים מתו רחל ובניה וחיים לכל ישראל שבקו יום א' נתקוטט יעקב עם אשתו רבקה אחר מות רחל וגרשה בנט אחר שגרשה יעקב נתנחם ורצה להחזיר גרושתו רבקה והיא לא רצתה לחזור ליעקב כי אם כתנאי בקנין וכת חרם ונדוי שלא יקח אשה בחייה כי אם ברצונה וכך עשה יעקב כשהחזירה קבל עליו בקנין וכת חרם ונדוי בשטר ועתה יעקב ראה עצמו בלא בנים ובלא בני בנ' רצה ליקח אשה אחרת עליה ראוי לבנים כדי לקיים מצות פור' ואתה מנעת אותו עד בא תשובתי כי נסתפק לך בזה הקנין וכת חרם ונדוי אם יש לו דין נדר וחל על דבר מצוה כדבר הרשות או אם יש לו דין שבועה ואינו חל על דבר מצו' שמושבע ועומד מה' הוא רפור' ולרבו' זהו תורף שאלתך:

תשובה אין ספק שקבלה זו שקבץ יעקב שלא יקח חשב בחיוב רבקה כי אם ברצונה דין בשופטה

[illegible]